

Obupno dejanje v duševni zmedenosti. V Cerkljici pri Št. Ilju v Slov. goricah so našli na podstrešju obešeno 22letno Marijo Pernek, ki si je že poprej dvakrat poskušala vzeti življenje. Obupno dejanje je bilo izvršeno v očitni duševni zmedenosti.

Že zopet smrt zaključek fantovskega pretepa. Pri Sv. Lovrencu v Slov. goricah so se vinjeni fantje med seboj sporekli in stekli. 23letni Franc Njivar je dobil zabodljaj z nožem v trebuh in mu je podlegel. Sodno raztelesenje je ugotovilo, da je imel na več krajih prerezana čreva. Kot storilec se je sam javil 21letni Franc Čuš, ki je bil predan v ptujski preiskovalni zapor.

V Celju je vodil žeparje, na Hrvaškem je bil smrtno zaboden. Na Uršlovem sejmu v Celju 21. oktobra so bili na delu žeparji iz okolice Čakovca. Voditelj teh uzmovičev je bil 28letni kmet Štef. Bednjač iz Totovca pri Čakovcu. Celjska policija je zaprla celo družbo žeparjev, le vodja jim je še pravočasno popihal in za tem je bila izdana tiralica. Na podlagi tiralice so izsledili orožniki Bednjača te dni v krčmi Vrbanec v Totovcu. Na predajo pozvani se je zoperstavil orožnikom. Enemu je odgriznil prst, drugemu je hotel iztrgati puško. V silobranu je eden od orožnikov smrtno zabodel Bednjača.

Nevaren ptič hotel pobegniti iz zapora. V preiskovalnem zaporu v Celju je znatit in vlomilec Ivan Bezovšek, ki je hotel nasilnim potom na svobodo. Od mize je odlomil nogo in tako oborožen je zagrozil s smrtjo dvema paznikoma. Napadena sta po dolgotrajnem ruvanju zmogla tolovaja in mu preprečila pobeg v svobodo. Ustrelil se je v Ljubljani na Jegličevi cesti geometer Ignacij Petročnik.

Albumi za razglednice in fotografije so najlepše slikovnice, vezane z vašimi spomini! Ohranite si vse razglednice in fotografije v albumih! Pridite pogledat našo zalogo v Cirilovih prodajalnah Maribor in Ptuj.

Izpred sodišča.

Obsojeni ciganski tatovi. V Strihovcu pri Št. Ilju v Slov. goricah je bil izvršen 27. avgusta od ciganske tolpe vlom v trgovino Ivana Šefa, ki je bil oškodovan za 44.691 Din. Orožnikom je uspelo, da so izsledili del blaga v vrednosti 12.083 Din, drugo pa je sigurno za okradenega zgubljen. Vlom je zasnoval Josip Baranja iz Vanče vasi v Prekmurju, ki je tudi sestavljal tolpo iz samih cigánov iz Vanče vasi. Do Strihovca so hodili samo po noči, po dnevu so se skrivali po gozdovih. Po posrečenem vladu so se cigani zatekli na kozolec pri Jarenini. Naslednjo noč so ukradli v Jablanah na Dravskem polju posestniku Francu Arnušu konja in koleselj, naložili so plen na voz in ga peljali do Mure, kjer so voz ter konja pustili na cesti, pobasali nakradeno blago v bisage in se vrnili srečno preko Mure v domačo vas, kjer so pokradeno zakopali pod pode svojih koč. Obtoženi cigani so na obravnavi v Mariboru 20. novembra vse tajili, a so le bili obsojeni in sicer: Horvat Franc 4 leta robije, Aleksander Baranja 6 mesecev strogega zapor, Julijana Baranja 3 mesece strogega zapor, Marija Baranja, Marija Horvat, Cecilija Baranja, Ana Horvat, Julijana Cener in Marija Horvat pa vsaka po 2 meseca strogega zapor. Nekaj glavnih krivcev se še skriva pred roko pravice.

V Celju obsojena ubijalca. 25letni Jože Lovrenčak in 28letni Janez Horvat, posestniška sinova iz Koretnega pri Šmarju, sta povzročila 14. oktobra s pobojem smrt 60letnega Jurja Kampuš. Do obračuna je došlo, ker je Kampuš enkrat v septembru izmaknil Horvatu obleke za 200 Din. Pred sodniki v Celju 17. t. m. je Horvat zanikal vsako krivdo. Lovrenčak je priznal. Lovrenčak je bil obsojen na tri leta, ker je na tleh ležečega Kampušja še petkrat lopnil s kolom, Horvat na 1 leto in 10 mesecev robije.

12članska vlomilska in tatinska družba pred sodniki. Ljubljansko sodišče je sodilo zadnje dni 12člansko tatinsko druž-

bo, ki je izvršila letos aprila in maja po Ljubljani, okolici in po Dolenjskem 15 tatvin in znaša skupna škoda 25.000 Din. Bandi mladih delamržežev sta načelovala Štefan Cigan, 24letni delavec iz Srednje Bistrice v Prekmurju, in 33letni Ivan Kunstek iz okolice Trebnja na Dolenjskem, brezposelni krojaški pomočnik. Št. Cigan je bil obsojen na 1 leto in 4 mesece strogega zapor, Ivan Kunstek na 2 leti, ostali pa od 20 dni do 7 mesecev zapor.

Slovenska Krajina.

Gregorčičeva proslava. Emigrantsko društvo »Soča« v Murski Soboti je priredilo v soboto 14. t. m. proslavo 30letnice smrti Gregorčičeve. Spored je bil kaj pester: Deklamacija, nastop orkestra, zborna deklamacija, pevski nastop združenega pevskega zbora »sobočkega« in nastop mariborskega »Jadrana«. Središče proslave je bil slavnostni govor g. profesorja Smoleta, ki nas je z mehkim besedami popeljal v solnčno a tužno Goriško in nam predstavljal »goriškega slavčka« kot pesnika, kot duhovnika ter kot trpina. Pozornost je vzbudil združen zbor »sobočki« pod vodstvom g. organista Tuša. Naj bi ta zbor ostal za stalno, se razvijal, pa bo

Skrivnostna kovina.

Še vedno je zlato gospodar sveta. Vsako leto ga več pridobivajo, lakota za njim pa je vedno hujša. Po svetovni vojni je znašala celokupna teža v enem letu pridobljenega zlata petsto do šeststo tisoč kg. V zadnjih dveh letih se je letna višina pomnožila celo na milijon kg. V vseh bankah sveta leži vrhutega zlatega zaklada za okroglo 26 tisoč ton, okoli 5000 ton je v rokah zasebnikov. Francoska narodna banka ima »lata« v teži 4445 ton, angleška 1600, ameriška pa celo 12 tisoč ton. Kako potem, da zlato vseh povsod primanjkuje, ko »pa ga je vedno več in se ta rumena kovina le težko obrabi? Še nikdar ni bilo toliko

Ciganka.

Povest iz domačih hribov.

Urški pa ni bilo videti, da bi ji šla molitev kaj prida od srca. Venomer se je premikala, da je klop škripala in ječala, zdaj je prevrnila klečalnik, zdaj zopet ji je padel rožni venec na tla. Škilila je na Pavlo, in ko se ji je zdelo, da polzijo Pavli solze po licu, se je potuhnila in znova poskusila z angel-skim češčenjem... Eno uro je prestala, potem pa je dejala Pavli, da se je že namolila in da je lačna. Na trati za zvonikom sta se usedli. Urška je pogrnila prt in razdevala po njem jajca, klobase, kruh in dve steklenici: v eni je bila kava, v drugi vino. »Jej, jej!« je silila Pavlo in grizla klobaso. »Saj bom vse sama pojedla.«

»Saj nisem lačna,« je dejala Pavla in otožno gledala po gorah.

»Na, pij!« je natočila Urška.

»Vino imaš?« se je začudila Pavla.

»Na, moraš!«

Pavla je goltnila nekaj požirkov in zopet molče strmela v zlati sončni dan.

»Najrajši bi ostala tu in ne šla nikoli več dol v dolino.«

26

»Za zmerom ne moreva ostati tu gori, hihhi,« se je zahehetala Urška. »Pa veš kaj? Pojdiva okoli na Trate. Saj ni mnogo dalje, pot pa je lepša in lahko se boš nagledala gor.«

»Na Trate?« se je zdrznila Pavla. »Ali niso Trate Ravnjakove?«

»Ravnjakove, da. Gori pa ni nikogar ko Joza, ki je pri živini. Rada bi videla živino.«

Pavli je bilo prav. Stopili sta še v cerkev, za slovo kratko pomolili in odšli po položni strani dol proti sedlu. Senturšeljce so rdele ob stezi, arnika je dišala, kakor po mehkeem baržunu jima je polzel korak.

Kake pol ure sta že hodili, tedaj sta začuli šklepetanje zvoncev in koj nato zagledali nekaj rejnih telet, ki so se radovedno približala in z vzdignjenim repom zopet zbežala.

Mimo studenca, ki je izviral pod skalo, in košatega brinja je zdrknila steza na Trate. Urška je prežala na levo in desno in jela hiteti, da se je Pavla začudila, zakaj. Nekoliko niže je zavila steza okoli hribočka, tik za tem pa je bila vzbočena pečina, pod katero so navadno vedrili pastirji. Tu je na leseni klopici čepel možki v lovski obleki in s širokim klobukom. Ko sta ženski tako iznenada tresčili pred njega, je skočil pokonci in obstrmel, toda Urška je že zagostelela:

Vse vrste štampiljk

za urade, trgovce, obrtnike in privatnike naročajte v Cirilovih knjigarnah Maribor in Ptuj.

Sobota nanj ponosna, mu bo hvaležna. — Nekaj je kalilo razpoloženje te proslave, in to kali skoro vsako podobno prireditev pri nas: netočnost. Če je prireditev napovedana na 8. uro, tedaj je ob pol devetih že prezgodaj, da bi se človek odpravil z doma; če prideš ob devetih, še tudi nisi zamudil. Veliki odmori, zavlečene točke, da se prireditev konča ob pol 12. uri ponoči, nikomur niso v reklamo. Kar je čez 1 uro in pol, je odveč. Tudi zastor naj funkcijonira.

»Martinišče.« Martineva nedelja je za naš zavod praznik vseh praznikov. Kot priprava na ta praznik je bila prejšnje dni tridnevna z govorom in blagoslovom. Na praznik sam, na Martinovo nedeljo, je bila slovesna služba božja tako dopoldne kakor tudi popoldne. Po večernicah so dijaki Martinišča priredili v Prosvetnem domu lepo igro štiridejanko »Beraški študent«. Priznati moramo, da so nas z nastopom presenetili. Kakor že v počitnicah igra študentov »Luč z gore«, ki so jo igrali katoliški študentje, tako nam je tudi ta martinska bila v prijetno zabavo in bi si takih iger in nastopov še večkrat želeli. Običajno proščenje je v Martinišču zbralo mnogo vernikov in gostoljubnosti zavoda je bilo deležnih ta dan mnogo sobočke in okoliške inteligence.

Gomilica. Po odhodu učiteljice gospe škrjančeve naša dvorazredna ljudska šola še zmeraj ni dobila nove učne moči. Jasno je, da gospod šolski upravitelj sam ne more uspešno poučevati okrog 120 otrok. Nujno je potrebno, da nam pristojne šolske oblasti čim prej pošljejo novo učno moč. — Tudi bi bilo potrebno, da se sedanja dvorazredna šola pretvori vsaj v tri-razredno, kot jo imajo tudi sosednje vasi Nedelica in Lipa. Res ne vemo, zakaj bi ravno naša vas morala imeti le dvorazrednico, ko imamo vendar ravno toliko šoloobveznih otrok, kakor pod Lipo ali v Nedelici, šolski prostori pa tudi niso nič slabši. — Za volitve se pripravljamo, ki bodo 6. decembra t. l. Imeli smo kar tri kandidate, pa je eden te dni odstopil, ker ni mogel sestaviti niti kandidatne liste.

Turnišče. V ponedeljek 15. t. m. se je začelo kopanje higijenskega vodnjaka pri cerkvi. Delo vodi g. Mavrič, mojster za kopanje vodnjakov, ki je poslan od higijenskega zavoda. Škoda je le, da se delo ni izvršilo že poleti, ko je bila suša. Pri dveh posestnikih so spet zmanjkale kokoši, za tatovi še ni sledu.

Turnišče. Tudi za našo občino so razpisane občinske volitve za 6. december. Vršijo se volitvene borbe za zmago za občinsko čast. Nasprotniki, katerih lista še nima dosedaj nikakega naslova, vedno hodijo okrog in obetajo vse mogoče za bodočnost, male plače, mostove itd. To delajo ta čas, dokler ne zasedejo zaželenih mest. Potem bi pa kar svoje suknje preobrnili. Kdor dosti obeta, malo da ali pa sploh nič. Volilci, na tako obetanje nič ne poslušajte. Spomnite se grozot in dogodkov v Rusiji in v Španiji in kaj dela tam sovjetski režim s kmeti. Citate večkrat v časopisih, kako se tam godi pod onimi, ki so obetali raj ali nebesa na zemlji, sedaj pa iz njega naredili pravi pekel. Sedaj je čas, da se trdno odločite in date svoje glasove za one zavedne, krščansko misleče možje, na čelu katerih je naš dosedanji župan Litrop Stefan, pristaš že od nekdaj dr. Koroščeve stranke. Volilci, možje! Dne 6. decembra vsi na volišče v Turnišče in dajte glasove za našo krščansko listo! Možje in fantje, kar naprej pogumno v boj za zmago naše krščanske domače stranke!

Sv. Sebeščan. Čudno postopanje občinskega odbora. Korporacije in vsa društva naše vasi so vložila prošnjo na notranjega ministra, da bi spremenili ime naše vasi iz Pečarjevec v Sv. Sebeščan. Že od davnih časov je ljudstvo nazivalo naš kraj za Sv. Sebeščan in tudi uradno se je zadnjih štirideset let kraj tako nazival. Po prevratu so prekrstili vas za Pečarjevec. Prošnja je prišla v izjavo tudi občinski upravi in slabo luč vrže včerašnja seja na naš odbor. Vsi katoličani — pet po številu — so bili za naziv Sv. Sebeščan in vsi luteranski odborniki — 13 po številu — so se zbal svetnika in so glasovali proti. Sicer upamo, da se notranji minister ne bo oziral na tako versko opredeljenost, temveč bo upošteval tehtne navedene vzroke. Občinski odbor se je baje prestrašil stroškov, čudno, ko pa pošilja kake deputacije v Ljubljano, takrat se ne boji izdatkov. Velika večina prebivalcev iz Pečarovec je za Sv. Sebeščan in ta želja mora biti upoštevana.

Smrt kost. Umrla je po daljši bolezni znana in spoštovana gospa Ružajeva, katere pogreb se je vršil ob številni udeležbi številnega občinstva lendavskega. Pogreb se je vršil 17. t. m. popoldne. Pokojnica je bila soproga še živčnega in sedaj vpokojenega zemljeknjiznega uradnika na tukajšnjem okrajnem sodišču. Pokojnici svetli svetla luč, vsem preostalim naše iskreno sožalje!

Občni zbor Prosvetne zveze.

Prosvetna zveza v Mariboru je imela v četrtek, 19. novembra, predpoldne svoj občni zbor. Zborovanje, ki je bilo prav dobro obiskano, je vodil predsednik g. dr. Josip Hohnjec. V svojem nagovoru je predsednik izvajal naslednje misli:

Adolf Hitler, nemški državni kancler, je rekel 1. 1933: »V dobi dveh in pol tisočletij so z malimi izjemami propadle vse revolucije, ker

njihovi voditelji niso spoznali, da bistvo revolucije ni prevzem oblasti, marveč vzgoja ljudi.« Ne bi se moglo reči, da so voditelji revolucij po svetovni vojni to bistvenost prezrli. Boljševiška revolucija v Rusiji se je hotela trdno zasedrati v narodu z vzgojo ljudstva, osobito pa mladine. Cilj boljševiške vzgoje je: vsak posameznik naj se smatra ne kot samostojna oseba z gotovim krogom pravic, marveč zgolj kot majhno kolesce v ogromnem kolesju kolektivnega (skupnega) gospodarstva, kot številka v množstvu. Središče boljševiškega prosveto-vzgojnega dela je boj zoper družino in religijo, ker obe odvrčata človeka od njegove prave naloge, to je od gospodarstva družbe. In ta družba neusmiljeno peha posameznika v gospodarsko pomanjkanje, v stisko in bedo in vedno večje uboštvo. Do prej nedosežene globine osirotele ljudske množice

»Oh, kdo pa je tu? Ravnjak! Ali ste sami v planini? Dober dan — Bog daj!«

»Odkod pa vidve prihajata?« se ni mogel navediti.

»Na Gori sva bili in zdaj greva tod domov, ker je tu pot lepša in bolj v senci.«

»Rad vama bi postregel, če gresta z menoj v koč. Kozjega mleka ne bosta marali; imam pa tudi kaj drugega.«

»Ne, Bog plačaj! Jesti imava dovolj s seboj in še celo vina imava. Počili si bova malo, če smeva, in kozarec vina boste z nama izpili; potem greva dalje.«

Ne da bi bila kaj v zadregi, se je Urška usedla na klop in je tudi Pavlo zraven sebe posadila. Ravnjak pa je pred njima obstal. Pavla je bila vsa rdeča, glavo je pobesila in ni rekla besedice. Tem bolj je Urška sukala jezik. Razgrnila je svojo jedračo, natočila vina in prisilila Ravnjaka in Pavlo, da sta pila... Kar nenadoma pa je postala nemirna, jela je brskati po obleki in po torbi in je na videz vsa iz sebe zavpila:

»Ježeš, uro sem izgubila!«

»Za božjo voljo, menda vendar ne!« se je ustrašila Pavla.

»Seveda — nikjer je ni. Tam pri cerkvi, kjer sva sedeli, tam sem jo še imela. Najbrž je tam kje ostala.«

»Bom jaz šel ponjo,« se je ponudil Ravnjak. »Vidve pa mi glejta na teleta, da si v peči kamne zajdejo!«

»Ne, ne!« je ugovarjala Urška; »morda sem jo spotoma izgubila; vi pa ne veste, kod sva šle. Sama jo moram iskati.«

»S teboj pojdem,« je rekla Pavla.

»Ne bodi otročja, Pavla! Saj se vendar ne bova ena druge držali ko kaki strahopetni Mojci. Sama bom hitrejša. Tu me počakaj in počij si!«

V tem je že odhitela. Za ovinkom se je še toliko vrnila, da je zaklicala:

»Ti, na vsak način me moraš počakati! Sama ne smeš naprej, da se ne izgubiva!«

Potem je izginila.

Pavla ni vedela, kaj naj počne. Kakor ovčka, tako je vdano obsedela; telo se ji je treslo, obraz je zardeval in zopet bledele.

Napol plaho, napol otožno jo je gledal Ravnjak in stara ljubezen ga je prevzela bolj ko kdaj koli. Vendar dolgo ni spregovoril in tudi dekle je molčalo. Nazadnje je dejal:

»Pavla.«

»Saj mi ni Pavla ime,« ga je suho zavrnila.

»Vem, Julka si. Toda če te smejo vsi ljudje za Pavlo klicati, te bom vendar smel tudi jaz.«

»Klič me, kakor me hočeš!«

zlata na svetu kot danes in še nikdar ni bilo zlato tako redko kot danes.

Gosli iz jekla.

Doslej so vijoline izdelovali samo iz lesa. A nekateri pravijo, da je napak misliti, da bi bil le les pripraven za vijoline in da je kovina prav tako dobra za odzvo v glas. V slavnem angleškem mestu Sheffieldu so zdaj otvorili tvornico glasbil, kjer izdelujejo novovratne kovinaste gosli. Nova kovina za te gosli je zlitina iz bakra, niklja in kroma, ki ima tako lastnost in zmožnost odmevanja kakor les. Seveda so potrebovali več let, preden so iznašli pravilno zlitino. Glas take vijoline se prav nič ne razlikuje od glasu lesa.

aj se strnejo v bojno falango zoper Boga, da bi ne videle pravega sovražnika: brezbožnega marksizma. Tudi italijanski fašizem je takoj pritegnil v svoje področje in območje poleg znatnosti in umetnosti zlasti tudi vzgojo. Kot cilj ji določuje, da vzgoji človeka v fizično, moralno in intelektualno orodje v službi države. Izven vezišča z državo je človek brezpomembna ničla. Vse njegovo življenje, fizično in duševno, se odvija in odigrava v trdnem objemu države. Kar bi se hotelo sprostiti tega tesnega objema in rešiti iz duševnega državnega naročja, nima v totalitarni (celotnostni) državi ne prostora in ne vrednosti. Z istega celotnostnega vidika predpisuje tudi narodni socializem vzgojo nemškega naroda. Nemška rasa, nemška nacionalna življenjska celota: to so najvišje vrednote življenja. Prvenstvo pripada ljudstvu. Religija je podrejena nacionalnemu življenju, njena funkcija v službi ljudstva je edino merilo za njeno vrednost.

Veliki pomen vzgoje.

Povojni revolucionarji, naj nastopajo v rdečih ali črnih ali rjavih srajcah, so torej prav dobro spoznali bistveni pomen ljudske vzgoje, ki boji trajno jamstvo stranki za to, da bo državna oblast, prevzeta z revolucionarnim sunkom, ostala v njenih rokah. Spričo teh pomembnih dejstev, ki bi se morali večkrat v nje resno zamisliti, je vendar treba poudariti, da ima vzgoja in prosveta višje cilje, kot pa služiti kot sredstvo za zagotavljanje revolucije in njenih uspehov. Saj je revolucija samo dogodek v politični zgodovini naroda. Je torej nekaj časovnega, prigradnega, minljivega. Nemiljivo pa je namen človeka, ki ni samo brezpomemben drobec v ogromni masineriji gospodarstva, ali pa ničvredna številka v množstvu, marveč ima svojo lastno vrednost kot svobodna osebnost, vsled česar ga nikdo ne sme smatrati zgolj kot sredstvo za kak-zemeljski smoter. To vrednost pa mu zagotavlja samo religija. Zato je potrebno, da poudarimo bistvenejšo zvezo vzgoje. To je zveza z religijo.

Vera in vzgoja.

Religija je najvišja vrednota. Ona je osebni, celega človeka in vse ljudstvo obsegajoči odnos do osebnosti Boga, stvarnika, vladarja in sodnika, ki je kakor početnik tako tudi končni cilj človeka in sveta. Človek in vse njegovo življenje,

posameznik in vse oblike občestva, ljudstvo in država, vse je podrejeno božjim zakonom ter se mora po njih ravnati. Božja volja, ki jo nam razkriva ustvarjeni razum, še bolj pa nadnaravno razodetje, je in mora biti najvišje počelo vzgoje. Le takšna vzgoja je v skladu z bistvom človeka, le takšna vzgoja vodi do njegove prave izpopolnitve, do njegovega končnega cilja v večnem življenju in do pravilne uravnave življenja v zemeljskem prostoru.

Moje besede ne povedo nič novega. Njihov namen je, da ta stara resnica osvoji našega duha in naše srce ter tako postane zopet gonilna sila za naše delovanje. Pri prosvetnem delu ni glavno nabiranje znanja, glavno je vzgoja srca in volje. Ta glavni smoter izobrazbe je krepko poudaril sloveči vzgojni pisatelj Oton Willmann s temi besedami: »Najpreprostejši kristjan, ki je v njem evangelijski premagal egoizem in materializem, je v resnici izobražen mož, ker daje krščanstvo njegovemu mišljenju, govorjenju in delovanju pravo skladnost, zatira v njem vse, kar je surovo in nizko, ter tako dela njegovo življenje lepo.«

Kaj smo dosegli s svojim delom.

Smo li ta smoter že dosegli s svojim prosvetnim delom med našim ljudstvom, osobito med mladino? Mesto odgovora, ki bi nam bil v samozadovoljnost, rajše spomnim na pisanje slovenskih liberalnih in marksističnih listov, ki podsmehljivo zaznamujejo Slovenijo kot »prav pobožno deželo« in naš narod kot »pobožen narod«. V podkrepitev te podsmehljivosti prikazujejo na rastočo surovost mladine, na število umorov, ubojev, detombrov, izgubljenih deklet, raznih zločinov in zablod. Nočemo teh žalostnih pojavov niti z besedico olepšati ali zmanjšati. Ugotoviti pa morjamo to: ako bi bili vsi ljudje v našem narodu, od najnižjih do najvišjih, v resnici krščanski, bi teh pojavov ne bilo. Ako bi vsa mladina bila res krščanska vzgojena ter bi iz vere živela, bi ne postala plen takih grehov.

Kje je krivda?

Če postavimo nepristransko vprašanje krivde, ali zadeva krivda katoliško cerkev, katoliško duhovščino in naše krščanske organizacije? Na to je dal odgovor papež Pij XI. v svojem nagovoru na španske izgnance 14. septembra, ko je rekel: »Kaj more katoliška cerkev dru-

Ogljene ščetke

Dobavlja najhitreje za vse vrste električnih strojev in aparatov

Demača trška

IVAN PASPA I SINOVI

Zagreb I. Pretinac 60.

gega kot obžalovati, opominjati in prositi, kadar in kjer vidi, da je vsak njen korak v družino in med mladino, med ljudstvo oviran ter onemogočen, torej korak vprav v tisto sredino, katera bi najbolj potrebovala njene prisotnosti ter njene službe kot matere in učiteljice?« Protivniki katoliške vere — meščanski in kmetijski liberalci in marksistični socialisti in komunisti — tudi pri nas ovirajo katoliško cerkev ter hočejo preprečiti vsak njen korak med ljudstvo in zlasti med mladino. To ni, tako natančno, katoliška vera, marveč politična vera. »In s tem neiskrenim razlikovanjem delajo«, kakor pravi papež, »težave in zapreke ter ovire polnemu razvoju delovanja in vplivanja katoliške vere in cerkve.«

Prosvetno delo.

Vsako krščanstvo, ki se ne da zapreti v cerkve, zakristije in na prižnice, je politično krščanstvo, politični katolicizem: s to lažjo hočejo naši liberalni in marksistični nasprotniki preprečiti prodor katolicizma v ljudstvo in osobito med mladino. In kaj opažamo tamkaj, kamor je katoliški veri, cerkvi in njenim ustanovam zabranjen ali oviran korak? Papež odgovarja: »Vrtoglavi in neprestani ples, ki v naših dneh goni in vrta mladino, pa ne samo njo, v zunanje in materialne reči! Širjenje nenravnosti, ki iz dneva v dan vedno bolj skuša podreti vsak jez zakona in da je, kakor se zdi, v toliko dušah že ugasnil vsak čut sramežljivosti in dostojanstva, vesti in odgovornosti za vse brezštevilo pohujšanj, katero se daje in sprejema.« Da, vsak čut vesti in odgovornosti je izginil pri tistih, ki jih zadeva glavna odgovornost za navedene žalostne pojave med našim ljudstvom in posebno med mladino. To so povzročitelji slabih gledaliških in kino-predstav; to so pisatelji, izdajatelji in širitelji slabih časnikov, listov in pogubnih knjig. Škof Slomšek

ne vijoline. Le nekaj je še skrivnost: koliko takaka vijolina stane!

Robinzoni.

Ljudje so se naveličali družbe, to potrjujejo prilike v Angliji. V tej visoko civilizirani državi vlada namreč veliko povpraševanje po malih neobljudenih otočkih, raztresenih kjerkoli v oceanu. Z otočki se je razvila pravecata trgovina in vedno več je interesov, ki bi radi zapustili svoje mesto in svoj poklic ter se sami ali s svojo družino preselili daleč proč od modernizma in živeli življenje znanega Robinzona. Seve so nekateri otočki pravi zemeljski raj, drugi d spet živijo samotarci največ od ribolova in lova. Naveličanost živ-

Zopet sta umolknila. Čez nekaj časa je dejal spet on:

»Pavla, kajne, huda si name?«
 »Huda nisem bila nikoli.«
 »Pozabiti pač ne moreš, kar je bilo.«
 »To sem že davno pozabila. Saj si tudi ti na vse pozabil.«
 »Svoj živ dan ne bom pozabil, kako mi je bilo, ko sem se od tebe poslovil.«
 »Pa si si hitro drugo našel, da te je potolažila.«
 »Moj Bog, saj sem bil primoran... Ko bi vedela, kako malo mi je bilo za Lenčko! Še trohice ljubezni nisem čutil in sem Boga hvalil, ko se je razdrlo.«
 Dekle je streslo glavo.
 »Pavla, ne verjameš mi,« je silil vanjo; »toda prisegam ti, da sem imel vedno le tebe rad in da imam tudi zdaj le tebe rad.«
 »Pa si obe ti leti hodil mimo mene, čeprav si že vedel, da nisem ciganka.«
 »Strašno sram me je bilo.«
 »Ne videti me nisi hotel in ne čuti o meni.«
 »Pavla, nikar me ne žali!«
 »Ali misliš, da ti mene nisi? Mene je tudi bolelo, ko sem videla, kako me preziraš in ti ni prav nič več zame.«
 »Pavla, kako se motiš! Glej, pokazal ti bom, da sem bil vsak dan v mislih pri tebi!« — Iz žepa je potegnil listnico in vzel iz nje prstan, ki ga je tedaj

kupil Pavla, ko sta si dala besedo. — »Vidiš, ne dan ni minil, da bi ga ne bil vzel v roke in da ne bi bil mislil na te, ljuba Pavla!«

Nekaj je pretreslo dekle, ni našla več besede.

Zopet je dejal on:

»Pavla, le eno te prosim: odpusti mi! Le to besedo izgovori, da mi odpuščaš! Nič drugega ne prosim.«

Tedaj so se usule Pavli solze in tiho je zaihtela.

»Za božjo voljo, kaj ti je?« se je ustrašil. »Da, da, preveč sem te užalil in ne moreš mi odpustiti. Toda ne joči se več! Saj ti ne bom več v nadlego. Saj grem.«

»Ne, ne, ostani! Prosim te,« je zavpila.

Zadušila je solze in ga poprosila:

»Franc, daj, daj mi ta prstan!«

»Rad, rad, Pavla. Kako sem vesel, ko ga hočeš!« Segla je po zlatem obročku, ga poljubila in nataknila na prstanec.

»Bog ti povrni, Franc! Zdaj imam spet nekaj od tebe.«

»Pavla, ali te smem tudi jaz za nekaj prositi?«

»Za kaj? Povej!«

»Samo malo, malo me spet imej rada!«

»Saj te imam. Saj sem te zmerom imela. Kaj sem se prejokala zaradi tebe! Zdaj pa je vse dobro.«

»Daj mi zopet besedo in sprejmi me zopet — za vse življenje!«

Ročne tiskarne

manjše in večje, z blazinico z barvo kupite v Tiskarni sv. Cirila v Mariboru in Ptuj.

je nujno svaril naše ljudstvo, posebno mladino, pred takšnimi razširjevalci »duhovne mišnice«, koje tvorce in širitelje je ožigosal kot »pisarje in služabnike hudobnega duha«. Takšna izobrazba mora z nujnostjo naravnih zakonov roditi slabe nasledke ter voditi do moralnih razvalin. In čim več takšnih razvalin opazijo ti Mefistofeli (zli duhovi) našega naroda, tem širje se jim raztegnejo ustnice v ciničen zasmeh, češ, to je »pobožna Slovenija«, to je »naš pobožen narod«. Naša dolžnost in naloga je, da se zlu, ki se širi med ljudstvom, zoperstavimo s širjenjem naše katoliške prosvete! Sv. Oče nas kliče v boj proti brezbožnemu boljševizmu. Naša naloga je boj zoper kulturni boljševizem, ki vedno bolj prodira tudi med naš narod. Naše geslo bodi: katoliški prosveti glavo in srce, predvsem pa neumorno delo!

Po svojem govoru, ki je bil sprejet z velikim odobravanjem, je dr. Hohnjec predložil tri brzojavne pozdrave: Nj. Vel. kralju Petru II., Nj. Vis. knezu namestniku Pavlu in notranjemu ministru dr. Korošcu, ki so bili sprejeti z navdušenim pritrditvijo. Pozdravil je zlasti zastopnika prevz. g. knezoškofa g. stolnega dekana dr. Cukalo in mariborskega podžupana g. Franjo Žebota, ki sta spregovorila priznalne in vzpodbudne besede. Dr. Jože Dvornik je prinesel pozdrave prosvetnih delavcev nekdanje Prosvetne zveze na Goriškem. Iz tajniškega poročila je bilo razvidno, da je letošnje prosvetno delo potekalo v znamenju Slomškovih dni v Mariboru, ki so vse naše prosvetno in vzgojno prizadevanje opozorili na Slomškovo pojmovanje izobraževanja in vzgajanja. Največ pozornosti je centrala posvečala naši fantovski organizaciji. Fantovskih dekanijskih tečajev se je udeležilo okrog 2500 fantov. V Zvezi je v članjenih 166 prosvetnih društev. Centralna prosvetna knjižnica v Mariboru, ki posluje osem let, ima sedaj 7748 knjig in 1245 članov iz vseh stanov. Ti člani so si v preteklem letu izposodili 23.680 knjig, knjižnico so obiskali 13.000krat.

Odbor je sklenil ustanoviti potujoče knjižnice. Iz blagajniškega poročila je bilo spoznati, da znašajo celokupna Zvezina aktiva 64.165 Din, prav toliko pa tudi pasiva. Ko je dobil prejšnji odbor soglasno sprejeto razrešnico, je bila na predlog g. župnika Presnika sprejeta sledeča lista: Predsednik dr. Hohnjec, odborniki: dr. Jeraf, dr. Sušnik, dr. Meško, I. Stabej, J. Sekolec, I. Maležič, Mirko Geratič in Jos. Camplin, namestniki: arhidiakon Fr. Tovornik (Kornjice), prošt Matija Munda (Dravograd), ravnatelj Hrastelj, učitelj Fr. Kotnik, ravnatelj Richter, stolni kapelnik I. Gašparič, dekan Gomil-

šek, prof. Peter Kovačič (Celje); pregledovalec računov: dr. Josip Mirt, dr. Kovačec, profesor živornik; razsodišče: dr. Juvan, dr. Leskovar, dr. Bartol, dr. Kejžar. Med predlogi sta bila sprejeta zlasti predloga, da se v okrilju Zveze osnujeta Pevska zveza in Zveza ljudskih odrov.

Braslovče. Proslava desetletnice Katoliškega prosvetnega društva v Orli vasi se vrši v nedeljo, 29. novembra, ob 8. uri popoldne v društveni dvorani v Braslovčah. Na dnevnem redu je govor g. dr. Josip Hohnjeca in igra »Podrti križ«.

Odprta noč in dan so groba vrata.

Stari trg pri Slovenjgradcu. Umrla je 14. novembra blaga mati Antonija Jamnik, 64 let stara. Svoje otroke je zelo lepo vzgojila, kar so ji ti tudi z zgledno hvaležnostjo in ljubeznijo vračali in so zanjo, kar je bila vdova, zelo lepo skrbeli. Pokopani so je 16. novembra g. dekan monsig. Meško s Sel ob asistenci domačega g. župnika Horvata. Naj v miru počiva! Preostalim naše iskreno sožalje!

Slivnica pri Mariboru. Dne 17. t. m. je po kratki bolezni izdihnil Jožef Zorko, viničar v Radizelu. Kot viničar je prišel v Radizel leta 1894 k takratnemu veleposesniku g. grofu Eggerju, katero je pozneje kupil g. Hubert Lukman v Mariboru. Prišel je s svojo ženo kot mlad mož in ves čas bil priden, delaven in pošten vzor viničarjem. Sedaj po 42letnem delovanju enega vinogradev v starosti 70 let ga je poklical Gospod v svoj vinograd. Kako je bil priljubljen, o pokazu številni venci. Bodí mu zemljica lahka!

Sv. Trojica v Slov. goricah. Po dolgi in mučni bolezni, previdena s sv. zakramenti, je umrla v starosti 67 let naša ljubljena članica dekliske Marijine družbe Bizjan Uršula iz Gornjega Porčiča. Bila je ponižna in skromna v svojem življenju. Pri odprtju grobu je spregovoril tolažilne besede preč. g. p. Vladimir Bobek. Naj počiva v miru draga članica!

Bučevci na Murskem polju. V nedeljo 15. novembra smo spremili k večnemu počitku našo dobro sosedo, varčno gospodinjico in nad vse skrbno in dobro mamico Marijo Kolbi, rojeno Čagran, posestnico-vdovo v Bučevcih. Bila je mati več otrok, od katerih so kar trije sinovi potrjeni v vojake; eden je ravno na dan pogreba matere dobil poziv v vojaško službo. Da je bila pri ljudeh priljubljena, je pričla njen pogreb, katerega se je udeležilo vkljub slabemu vremenu zelo mnogo ljudstva. Tudi domača gasilska četa jo je spremljala na njeni zadnji poti. Njej večni mir, žalujočim otrokom pa naše iskreno sožalje!

Tiskovine za likvidacijo kmetskih dolgov.

Potrdilo (novo), ki ga občine izdajajo, je že izšlo. — Obvestilo dolžnikom, ki ga morajo zavolj poslati poštom dolžnikom, uredbo (besedilo), že imamo na zalogi, pravilnik, ki so splošno potrebni. Naročila sprejema

Tiskarna sv. Cirila v Mariboru in v Ptuj.

»Da, da, da, Franc, ljubi!«
»Moja ljuba Pavla!«
Prišel jo je za roke in jih stiskal ves srečen. Tedaj se je izza skale prismejala Urška:
»Bog daj! Sem že nazaj. Kaj se vidva tepeta, hihhi!«

Ravnjak in Pavla sta se urno spustila.
»Urška!« je vzkliknil Ravnjak skoraj nevoljno.
»Ti si pa hitra. Ali si našla uro?«
»Sem, hvala Bogu. Ni bilo treba daleč po njo. Tam gori sežem v žep in prav na dnu ti je bila ura, hihhi!«

»Ti — ti!« je zažugala Pavla s prstom. »Ti si mi prava!«

»Seveda sem prava — Cenc tudi tako pravi... Ali, Pavla, močno se mi zdi, da si tudi ti nekaj našla. Tisti prstan ti spet vidim na roki.«

Pri tej priči je dekle hudo zardelo.
Toda že se je oglašil Ravnjak:
»Pavla in jaz sva ženin in nevesta. Pravkar sva se zmenila.«

»O, to je pa vesela novica, hihhi. Saj sem ti dejala, Pavla: na božji poti si človek to in ono izprosi. Bog ti daj srečo in vam, Ravnjak, tudi!... Da, da, nebo in zemlja se najdeta, ljudje pa ne drugače, kakor če z glavami skup treščijo, hihhi, hihhi!«

Kar dušila se je, tako jo je silil smeh. Potem pa

jeziku ni bila več kos: vse je na drobno povedala, kako so ona, Cenc in Kristina vso to zaroto skuhali in kako se jim je posrečila.

»Kaj vam je bilo treba vsega tega!« se je Ravnjak kislo nasmejal. »S Pavlo bi se bila že brez tega tudi dobila.«

»Čez sto let, da, hihhi... Zdaj pride pa drugo vprašanje. Kdaj bosta napravila resnico? Menda kmalu, da se ne razdere še drugič.«

»Zdaj se ne razdere več... Pavla, kdaj, praviš, se vzameva?«

»Ti povej, Franc!« je zašepetalo dekle.

»Jutri je sveti Jakob... Če se nič ne mudiva, sva do Velike Gospojnice že lahko oženjena. — Ali ti je prav, Pavla?«

»Franc, vse mi je prav, kar ti rečeš.«

»Dobro! Tedaj pojdeva še ta teden k župniku, da naju v nedeljo že prvič okličejo.«

»Živio! Zmaga je naša! tako vpije Cenc, kadar ga ima pod klobukom,« je gostolela Urška, »to vama je danes lep dan, tega moramo zaliti.«

Iz torbe je privlekla steklenico in natočila en kozarček za Pavlo, drugega za Ravnjaka, sama pa je obdržala steklenico, v kateri je bilo še nekaj vina.

»Zdaj pa na zdravje! Bog živi!«

»Franc, na tvoje zdravje, da bi bil srečen!« je tiho dejala Pavla in ga objela z ljubečimi očmi.

(Dalje sledi.)

ljenja, očitna v teh slučajih, je povsem naravna ob nenaravnih prilikah sodobnega žitja.

Ras Imru ostavil Abesinijo.

Zdi se, da je v zadnjem času odnehal zadnji odpor Abesincev proti italijanski zasedbi dežele. Kakor poroča angleški konzul iz mesta Gore, je namreč ras Imru, ki je vodil severno abesinsko armado ter je pozneje stopil na čelo abesinske vlade v Gore, odpotoval v Ugando v Afriki, kjer se kani stalno naseliti. Smatrajo, da je s tem dejanjem prenehala zadnja funkcija abesinske oblasti tudi v tistih pokrajinah, ki jih italijanska vojska še ni zasedla.

ni nihče tako otročji, da bi takim lažem nasedel in take čenče verjel. Volilci, zapomnite si to: Naj nasprotniki do 6. decembra raztrosijo še tako gorostasne laži in si izmislijo še bogve kaj vse, vi na vse to odgovorite samo s tem, da greste dne 6. decembra vsi na volišče in glasujete za listo JRZ, katere nosilec je Pečovnik Fr. Kdor je za to, da bo ostala občina Vransko združena in da okolčanom ne bo treba nikoli več hoditi v oddaljeni Sv. Jurij na občino, ta bo glasoval za listo JRZ, kateri je zmaga brez dvoma zagotovljena.

Male dole pri Vojniku. Protijudski diktatorski režim JNS je pred leti začel združevati brez stvarne podlage male občine. Tako kolobocijo so napravili tudi z našo občino Višnja vas, ko so priključili še Smartno, Novo cerkev in Frankolovo. Vse te občine so se uradno imenovala občina Vojnik okolica. Sedanja vlada, ki hoče vladati z ljudstvom, bo tudi pri nas uredila občino tako, kakor je prav. Ostanimo torej zvesti stranki JRZ, katere član naj bo vsak, ki pošteno misli in govori. Pokažimo g. dr. Korošcu, da smo mu neizmerno hvaležni za njegov trud in ga prosimo še v bodoče, da se poteguje za naš slovenski narod. Občinske volitve so pokazale, da so vsi za pošteno in pravično politiko našega voditelja g. dr. Antona Korošca. Možje in fantje! Spomnite se, da gre pri nas za to, kdo bo gospodar občine, komu jo boste zaupali. V nedeljo 6. decembra vsi na volišče iz bivših občin Višnja vas, Frankolovo in Bezovica, da glasujete za listo JRZ, katere nosilec je ugleden posestnik g. Olipi, po domače Kolar iz Bukovja. Ne volite nobenih »gospodarskih« ali »kmetiskodelavskih« list, ki jih razni ljudje iz JNS priporočajo. Mi vsi vemo, da nam daje samo JRZ stranka jamstvo, da se bo občina pošteno upravljal.

Dol pri Hrastniku. Prihodnje predavanje naše »Farne univerze« bo v decembru in sicer 13. Predavanje bo deljeno za žene, dekleta in za fante in može. Vsebina bo poglavje iz medicine. Res pereče vprašanje! — Naša fara priredi letos Miklavževno. Ker ga bo fara priredila, zato bo tudi precej drugačno, kakor je miklavževanje bilo in je v navadi. Načelo tega miklavževanja bo: Vsi otroci morajo biti Miklavža enako veseli, ne sme biti razlike med bogatimi in revnimi. Zato ne bomo sprejemali posebnih daril za določene otroke, ker bodo vsi otroci čisto enako obdarovani. Vse tri šole, ki spadajo pod naše področje, bodo povabljeni v nedeljo 6. 12. v našo dvorano; kdor bo prišel, bo obdarovan. — Marijin praznik 8. decembra bomo tudi proslavili. Dekleta se pripravljajo z igro, ki je še niso nikjer igrali »Žena s srcem.«

Izplačila zavarovalnin »Slovenskega gospodarja« v drugi polovici leta:

Mohorko, žetale 17 — Ribič Alojz, Petelinek, p. Loče — Koren Jakob, Pieterje 41, p. Sv. Lovrenc na Dravskem polju — Hrašan Alojz, Konjiška vas 44, p. Slovenske Konjice — Zupančič Martin, Zgornja Hajdina 48, p. Ptuj — Lajh Alojz, Zgornja Hajdina 49, p. Ptuj — Šerbelj Lucija, Poljčane — Mohorko Matevž — Majšperk — Kolarič Jernej, Skorba 46, p. Ptuj — Lah Stefan, Vrhloga 12, p. Slov. Bistrica — Lah Valentin, Strgonjci 66, p. Cirkovce — Mašat Franc, Bistrica 23, p. Limbuš.

Vsak, ki dobi zavarovalnino, ostane za prihodnje leto (gotovo pa tudi za pozneje!) naročnik ter je po pravilniku dolžan, da pridobi vsaj dva nova celoletna naročnika.

Zavarovalni odsek.

Peter Rešetar rešetari.

Mojemu bratu Juriju. V Kranju na Gorenjskem se je pojavil neki človek, ki se piše Jurij s pušo, kakor da je pravi »Gorenjec«. Jaz sem ga zelo vesel, sva kakor dvojčka, stavim glavo, da nihče naju ne bi mogel ločiti. Danes imam le eno prošnjo do njega: Dvigni pušo in zadeni v srce uredbo o likvidaciji kmečkih dolgov, če ne, pa ne bomo imeli v Sloveniji kmalu nobenega jurja več, razven tega Jurja s pušo v Kranju!

Vražja latinščina. Latinsko se nisem nikoli učil, nekaj besed pa le znam. Tako smo se Slovenci že naučili, kaj je beseda eksekucija. Če vprašam kmeta, kaj je to, pravi: To je pa vrage! Sedaj je prišla nova beseda: likvidacija. Dolgo nisem vedel, kaj naj pomeni, sedaj pa mi pravi kmetje, da je to tudi vrage. Znam še eno latinsko besedo: konkurz, samo ne upam si povprašati, kaj ta beseda pomeni, če tudi ni vražja. Če so vse latinske besede tako učinkujoče, kakor te tri, se grem takoj latinsko učiti. Morda bom znal potem te stvari povedati po domače, da ne bi bile tako hude!

Kam bo krenilo »Jutro«? V jugoslovanskem časopisju se je razvnela debata, kam bo krenilo »Jutro«. Ich weiss schon: Nach Westen gegen Cilli!

Koliko procentov imam? Ker marsikatero napišem o »Jutru«, so me sedaj nekateri vprašali, koliko procentov »Jutra« imam jaz in na katero skupino se bom naslonil. Jaz pa sem gledal kot nor, ko sem to bral, sej se je vedno reklo, da je »Jutro« 100%no nacionalna last, sedaj pa naenkrat delijo procenete. Jaz sem res zamudil to priliko, do 100% je že vse razdeljeno, meni in ljubemu slovenskemu narodu pa ostane to, kar je čez 100%.

Pero bi mi rad odstopil svoje mesto. Je to nekaj čudnega, da prihajamo sedaj v poštev mi politiki z dežele, Maček iz Kupinca in jaz. Meni recimo je Pero Živković ponudil, da bi sprejel njegovo mesto, on bi pa postal častni predsednik JNS, ker je Uzunović to mesto častnega predsednika odložil. Pa sem mu moral odgovoriti, da nočem biti nečastni predsednik, pač pa samo častni! Kadar bova napravila to kravjo kupčijo, bom povabil Jurja s pušo, da bo streljal za slovesnost!

Pristašem »ljudske fronte«. V Sloveniji imamo tudi pristaše ljudske fronte, ki zastopa isto stališče, kakor recimo madridska vlada, ki ni več v Madridu in ki kmalu tudi ne bo več vlada. V svojem slavnem glasilu »Delavska politika« se silno navdušujejo za zmago teh komunistov v Španiji. Toda po mojem pa le niso junaki. Če bi bili junaki, bi vendar šli na pomoč! Toda oni se držijo načela: Lepo je za ljudsko fronto umreti, še lepše je za njo živeti, toda najlepše je biti pri njej v službi, ker dobro plača! Delavci še niso prišli dalje kot do tega, da je lepo za ljudsko fronto umreti — drugo je rezervirano za sodruge!

Jesensko gnojenje travnikov.

Kakor poročajo številni kmetovalci iz cele dravske banovine, se je fosfatna žlindra izkazala kot odlično gnojilo za travnike in deteljiska. Fosfatna žlindra poganja gosto travniško rušo, polno sladke trave in zlahtne deteljice. Tako dosežemo prvovrstno krmo za živino, ki prinaša kmetovalcu boljše uspehe v živinoreji, z povečano mlečnostjo in porastom žive teže.

Opozorjamo zlasti, da vsebuje domači gnoj in gnojnica premalo fosforne kisline, ki jo je treba dodati v obliki fosfornokisljih gnojil. Najpriladnejše in najcenejše fosforno gnojilo za travnike, deteljiska, vinograde in sadovnjake je brezdvomno naša domača fosfatna žlindra, ki se mora trositi v jeseni ali koncem zime na zadnji sneg.

NEMOGOČE!?

V težkem času, ko vse toži o krizi, ko manjka denarja na vseh straneh, je začela poslovati »Karitas«. Začetek je bil zelo težak. Ni bilo lahko premagati nebroj predsodkov in ugovorov. Velika je bila konkurenca v samopomoči, ki je z varljivimi obljubami mamila in vabila ljudi k sebi. »Karitas« ni mogla za kovača obetati jurja. »Karitas« je solidna ustanova.

A zdrava sadika požene krepko kljub oviram in preraste nezdruge. Danes je »Karitas« pri nas že dobro utemeljena in splošno znana. V petih letih je »Karitas« postala največje ljudsko zavarovanje! Skoraj nemogoče — pa je vendar res!

»Karitas« je presajena k nam iz Nemčije. Tam uspeva sijajno, vzorno. Na Nemškem je zavarovano vse. To je dokaz visoke kulture. Črnci v pragozdu in Indijanci v svoji preriji — ta ni zavarovan. On živi brezskrbno iz dneva v dan. Kulturen človek pa gleda v bodočnost, ne prepušča svoje usode slepemu slučaju. Kulturen človek je zavarovan.

Kar se je drugod sijajno obneslo, se je tudi med nami. Nočemo v kulturi zaostajati za našimi močnejšimi sosedi! Naše ljudstvo je kulturno! Naše ljudstvo vedno bolj čuti potrebo zavarovanja in spoznava njegov socialen in gospodarski pomen. Naše ljudstvo ljudstvo skrbi za svoje bodočnost in se zavaruje.

»Karitas« s ponosom lahko gleda na prvih pet let svojega prizadevanja. V novem petletju razmahni se še bolj! Velika in lepa je tvoja naloga! Preprečuj socialno propast našega ljudstva in daj mu lepšo gospodarsko bodočnost!

1350

Poslednje vesti.

Politične novice iz naše države.

Konkordat (pogodba) z Vatikanom pred narodno skupščino. Ministrski predsednik g. dr. Stojadinović je poslal narodni skupščini zakonski predlog o sklenitvi konkordata s sveto stolico z dne 26. julija 1935. Dr. Stojadinović je s konkordatom naslovil na parlament spremno pismo, v katerem utemeljuje predloženi zakonski predlog.

Konečni izid občinskih volitev v savski banovini. Pri občinskih volitvah v savski banovini 22. t. m. je dobila JRZ od 60 občin, za katere so bile razpisane volitve (v eni so bile prekinjene) 32 (54.24%), bivša HSS 12 (20.34%), meščanske liste 1 občino (1.59%), bivša SDK 12 občin (20.34%), Hodžera 2 občini (3.39%).

Politične novice v drugih državah.

Iz španske državljanske vojne lahko vsak čas nastane kaj hujšega. Na španskem sta se pripravili za boj obe brodovji in sicer vojne ladje levičarske vlade in ladje nacionalistov. Dne 23. novembra so napadle podmornice neke tuje države vojne ladje levičarske španske vlade, ki so bile zasidrane v Kartageni. Križarko »Cervantes« je zadel torpedo in jo je hudo poškodoval. 35 ruskih vojnih ladij je na potu v španske vode. Te ladje imajo nalog, da zaščitijo ruske trgovske ladje, ki prepeljeajo za rdeče vojni material in je nevarnost, da bi jih napadle španske nacionalistične ali kake druge vojne ladje.

Poljska je začela zahtevati po svojem časopisju kolonije z utemeljitvijo, da ima že 34 milijonov prebivalcev in 1950 jih bo že gotovo 50 milijonov.

Domače novice.

Blagoslovitev nove cerkve v Hrastniku. V Hrastniku bo blagoslovil škof dr. Ivan Tomažič 29. novembra novo cerkev Kristusa Kralja, ki je bila postavljena z milodari in s pridno pomočjo dobrih delavcev, njihovih žen in otrok.

Dva ponesrečenca v mariborski bolnici. V mariborsko bolnico so pripeljali 23. t. m. Ivana Zdoškega, nastavljenca v železniških delavnicah, kateremu je padlo na nogo železo in mu jo je